

Sygn. akt II PK 66/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w Pile
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu
z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt VI Pa 315/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 września 2014 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa A.T. przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w Pile o przywrócenie do pracy, na skutek apelacji obydwu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 25 marca 2014 r. (mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.040 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono i rozstrzygnięto o kosztach postępowania oraz rygorze natychmiastowej), zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i II w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach zatrudnienia i wynagrodzenia;

zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III i IV w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.808 zł; oddalił apelację strony pozwanej; kosztami postępowania apelacyjnego obciążył pozwanego, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 150 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanego. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez bezpodstawną odmowę zastosowania w sprawie oraz 2/ art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 56 § 2 k.p. w związku z art. 58 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2014 r., poz. 600 ze zm.).

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność, będącą konsekwencją bezpodstawnego odmówienia przez Sąd drugiej instancji zakwalifikowania zachowania powoda jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych i uznania, że zastosowanie do oceny tego zachowania art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było niewłaściwe. Przywracając powoda do pracy Sąd nie rozważał, czy przywrócenie to jest celowe i bezpodstawnie oraz dowolnie nie zastosował art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 56 § 2 k.p. w związku z art. 58 ust. 1 pkt 8 ustawy o kierujących pojazdami.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie jako całkowicie nieuzasadnionej i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego przez radcę prawnego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu

Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurystycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosnie do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to

spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie czyni zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Uzasadnienie wniosku nie zawiera bowiem jakiegokolwiek jurydycznego wyводу wyjaśniającego na czym – zdaniem skarżącego – polega kwalifikowana obraza przez Sąd drugiej instancji wskazanych przepisów prawa materialnego. Argumentacja autora skargi kasacyjnej sprowadza się do samego stwierdzenia, że nie zgadza się z dokonaną przez Sąd oceną zachowania powoda w aspekcie zarzutu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych i nierozważeniem przez ten Sąd niecelowości orzeczenia o przywróceniu do pracy. Samo niezgadzanie się strony w treścią zaskarżonego wyroku i manifestowanie subiektywnego poczucia krzywdy wyrządzonej zapadłym w sprawie rozstrzygnięciem nie jest jednak dostatecznym uzasadnieniem dla przyjęcia omawianej przesłanki przedsądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.